

Harnach

ZAHRADA

A LEGENDA O ZACHRÁNCI

dětský thriller

Ilustrace: Jan „Optik“ Duchoň

C PRESS

Zahrada a legenda o zachránci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Harnach
Zahrada a legenda o zachránci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HARNACH

ZAHRÁDA A LEGENDA O ZACHRÁNCI

DĚTSKÝ THRILLER

 PRESS

DÍL PRVNÍ

KAPITOLA I

HLAS ZE ZAHRADY

„Zachránce-vetřelec-padouch!!“

Zeleným porostem Zahrady se prodíral nenávistný křik. Porostem hustým a neprostupným, člověk by si mezi stromy cestu neproklestil a nevedly tudy žádné stezky. Vládl zde prastarý zahradní prales, odjakživa.

„Zrádce-narušitel-zločinec! Co-si-myslí?! Co-si-to-dovoluje??!“

Nebyl tady nikdo, aby ta slova slyšel. Přesto rozechvívala vzduch černou energií. Zůstával po nich nepříjemný zápach. Kdyby dorazila k lidským uším, mohla by i zranit, ale nedorazila. Lidé žili hned za zdí, přesto dostatečně daleko.

Ten, kdo slova pronášel, si nemohl pomoci, musel je vykřičet. Letěla povětrím Zahrady, až se zarazila o mohutnou zeď, která zahradní džungli oddělovala od lidí. Nepronikla skrze ni, ne, dál už to nešlo. Vsákla se do spár mezi obrovskými kamennými bloky, ze kterých byla zeď vystavěná. Utopila se v jejím kameni a ztratila sílu. Nic nemohlo pohnout kamennými kvádry.

Zeď nepustila slova do ulic města obklopujícího Zahradu. Žádný člověk je neslyšel, díky zdi. Ani Marty, kluk ze sedmé třídy žijící poblíž.

A přesto. Přesto někdo ta slova slyšel. *Někdo*, ne člověk. Ne bytost, ne věc, přesto *něco* ze Zahrady, co vnímalo a vědělo. A zapojilo všechny síly, které

tomu zbývaly, aby dokončilo, co bylo potřeba dokončit. Protože když to neudělá teď, neudělá to už nikdy. Už nikdy, protože zanikne.

Teď je ten čas. Ten správný čas. Nastala doba, kdy prastaré legendy ožívají a naplňují se. Zachránce přichází, jak bylo předpovězeno. Jestli si ale na něj počká nepřítel a připraví mu past, zachránce neunikne.

Zeleným porostem Zahrady se nesla slova temná a černá jako zornička krvelačné pumy.

„Zastavit-zachránce! Namyšleného-drzého-spratka! Zničit!!“

KAPITOLA II

ZAHRADA

Marty se vracel domů kolem staré továrny na fotbalové míče. Po můstku přeběhl bývalý tovární náhon a podél plotu hřiště se dostal až na křižovátku. Tady z hlavní odbočovala Plynárenská. Kdyby šel rovně, za chvíli bude doma.

Ale když zahne, mohl by projít starou čtvrtí, až tam, kde stojí ta...

Podíval se na papírovou složku, kterou měl dneska ve škole místo batohu. Vysvědčení. Ano, dneska byl ten velký den. Dřív ho prožívali – on i rodiče – jako jedinečnou událost, ale dneska už naštěstí ne. Vždyť známky už znali skoro týden. Navíc nebylo co oslavovat; jedničky, dvojky, trojky, naštěstí žádná čtyřka. S tím se dá žít, na světě jsou důležitější věci, shrnul si to Marty.

Hlavně že bude mít od školy zase na dva měsíce pokoj. Šprt je v jejich rodině někdo jiný!

Zkontroloval si mobil a žádnou esemesku od mámy tam neměl. Takže má ještě čas. Čas něco zažít. Znovu se podíval do boční ulice a rozhodl se: půjde kolem kamenné zdi...

Naskočila mu husí kůže.

Kamenná zeď – jeho největší a nejpodivnější objev ve staré čtvrti. Marty byl fanda do objevování městských zákoutí. Hlavně těch zvláštních,

opuštěných a tajemných. Obcházel město už skoro půl roku, ode dne, kdy skončil se závoděním na motokárách. Za tu dobu už stihl prozkoumat chátající atletický stadion, kam se dostal dírou v plotě. Také objevil zarůstající starý železniční násep a prošel ho po celé délce – od bývalého vojenského skladiště až na dohled k nádraží, kde násep náhle končil, protože ho vybouřili kvůli nové výpadovce z města. Objevil i plno dalších zajímavých míst, ale kamenná zeď předčila všechno ostatní. Hlavně proto, že se ji Martymu nikdy nepodařilo přelézt a dostat se na druhou stranu. Netušil, co se za zdí skrývá. A to ho neskutečně lákalo.

Samozřejmě že se na ni zkusil vyškrábat. Mokrát. Jenže zeď byla vysoká a nebylo na ní takřka nic, čeho by se mohl zachytit. Přesto byl Marty přesvědčený, že je možné ji přelézt. Jen jakoby mu v tom cosi bránilo.

Málem by řekl, že ji chrání kouzlo! Kdyby na kouzla věřil.

Když nemohl přes zeď, aspoň si představoval, co se za ní skrývá. Bavil se fantaziemi o tom, že tam na něj čeká velická opuštěná zahrada plná divokých zvířat, neodhalitelných skrýší, tajemných zákoutí a nadpřirozených sil. Bavil se tím tak dlouho, až ho jednou zahrada navštívila ve snu.

Přišla k němu pomalu, opatrně, jako poslední sen, ten těsně před probuzením. Najednou se rozlehla všude kolem něj a on stál uprostřed, ztracený v hlubokém pralese stromů. Stál tam úplně sám, přesto měl pocit, že se kolem něj míhají stovky podivných tvorů. Cítil je za zády. Kamkoli se otočil, koutkem oka zahlédl stín bytosti, který se jen mihl a hned zase zmizel. Připadal si jako nicotná malá myška, kterou může každou chvíli ulovit velký hladový had.

Vtom Martyho překryl veliký stín, který se vztyčil za jeho zády. Něco nebezpečného si šlo pro něj!

V té chvíli se Marty probudil! Zjistil, že hrůzou křičí ze spaní. Dokonce vzbudil rodiče, což se mu nestalo tak od pěti let. Dalo mu pak hodně práce je přesvědčit, že se nic neděje.

Pak mu dalo ještě víc práce se rozhodnout, co si z toho má vzít pro sebe. Ten sen ho vyděsil. Se zacházkami ke kamenné zdi proto přestal. Ale zahrada mu v hlavě zůstala.

Teď stál na hlavní křižovatce a napadlo ho, že by mohl do těch zvláštních míst ke kamenné zdi zajít proto, aby se rozloučil. Ano, naposledy, protože po návratu domů se s rodiči konečně nadobro stěhuje do jejich nového domu na druhém konci města. Hned po vysvědčení. Do své školy se už po prázdninách nevrátí, našel si jinou, blízko nového domova. Ani sem do staré čtvrti se neplánoval vracet. Co by tady dělal.

Znovu si na mobilu zkontroloval, že má čas. A vyrazil.

KAPITOLA III

U ZDI

Zahnul do Plynárenské. Už po pár krocích měl najednou skvělou náladu. Kolem řady moderních bytovek proběhl bez velkého rozhlížení. Nezajímaly ho, vůbec se k téhle staré části města nehodily a jenom to tu kazily.

Blížil se k původní zástavbě omšelých domků na jejím konci, ale dřív, než došel až úplně k nim, stočil kroky první odbočkou doprava.

Hned za rohem se okolí změnilo. Vzduch jako by se ochladil. Oprýskané fasády stoletých budov po obou stranách ulice v Martyym prohlubovaly narůstající vzrušení. Ještě pár domů a pak už začne kamenná zeď.

Mohutná, vysoká, dlouhá přesně sedmáct kroků. Z každé strany s ní sousedily příkrčené domky, které vždycky působily dojmem, že jsou sice celkem zachovalé, ale naprosto neobydlené. Nikdy nikoho Marty neviděl vycházet ani do nich vcházet. Prach a pavučiny na nízkých vstupních dveřích mu v tom dávaly za pravdu. Tudy nemohl nikdo projít desítky let...

Martyho ale přitahovala zeď a to, co se nacházelo za ní. Musela to být zahrada, protože se přes horní okraj natahovaly větve ovocných stromů. Vypadaly jako velké pařáty dřevěné zahradní bytosti, která se snaží dostat ze zahrady pryč a chytit se někde na druhé straně ulice, v Martyho světě. Zasmál se té děsivé představě, aby hned zmizela. Moc to nepomohlo.

Znovu se mu vybavil strach, který cítil v tom hororovém snu. Strach, který by už nechtěl nikdy zažít. Ani nad tím nemusel moc přemýšlet a nohy mu samy začaly couvat odtud pryč. Najednou si totiž vybavil, co se mu tady stalo naposledy.

Jak na tohle mohl zapomenout?!

Větve ze zahrady k němu tehdy promluvily, všechny ukazovaly přes vrchol zdi dolů, k její patě. Tam úplně dolů, kde se kousek nad chodníkem krčila železná dvířka opatřená masivní petlicí a obrovským visacím zámkem. Marty dokonce slyšel, jak mu nějaký milý hlas říká, aby se nebál, aby petlici zvedl a vešel dovnitř. Čekají tam na něj přátelé, říká ten hlas...

Copak něco slyší i dnes? Proč couvá jako strašpytel?!

Zatřepal hlavou a trochu se mu vrátil zdravý rozum. Samozřejmě se mu to tehdy jenom zdálo! Vybájl si to stejně jako všechny divoké sny, které následovaly. Teď o tom byl přesvědčený. Ale stejně byl rád, že za tu petlici tehdy nevzal. A to se předtím snažil několikrát do zahrady dostat poměrně zoufalými způsoby! Uf, tohle už chce mít za sebou!

Znovu se podivil, že na svůj starý zážitek tak dokonale zapomněl. To bylo zvláštní. A také – proč si na něj opět vzpomněl? A právě teď?

Postavil se před zeď tak jako tenkrát a čekal, jestli třeba...

Co třeba...? Co by se mělo stát? Čekám, že někdo přijde a obejmeme se se mnou na rozloučenou? Možná ten „přítel“, který ke mně tehdy mluvil? ptal se sám sebe v duchu.

Pak si všiml pukliny ve zdi, přesně ve výšce očí. Vypadala jako dlaň se třemi prsty, kterou někdo zvedl, aby řekl „ahoj“. Pozdrav? Fakt se s ním kamená zeď takto loučí? Zamrazilo ho a oči mu zvlhly. Měl intenzivní pocit, že opravdu mluví s kamarádem. Proboha, co se to s ním děje? Před chvílí se jí přece děsil! Z toho stěhování je asi dost mimo!

Kašle na to, tady už se nic nedozví, mizí! Cuknul sebou, chtěl se otočit a odejít. Ale najednou mu bylo trapné to nechat jenom tak nakousnuté.

Rozhlédl se, a nikoho neviděl. Stál tu jen on a kamenná zeď. Natáhl ruku a pukliny ve zdi se dotkl, na rozloučenou.

Jestli čekal, že se něco přihodí aspoň teď, opět čekal marně.

Tak to už by opravdu stačilo! Konečně se ke zdi otočil zády a vyrazil domů. Vystartoval tak rychle, že mu složka s vysvědčením při přebíhání na druhou stranu málem vypadla z ruky.

Jestli ho vyválím po zemi, máma se zblázní! napomenul se v duchu. Přesto nezvolnil a skoro běžel. Zahnul za první roh a pak ještě další a další. Zastavil se až v průjezdu jejich činžáku. Vyběhl po schodech přes několik pater nahoru až k jejich (zítra už bývalému) bytu.

Pelášil od zdi tak rychle, aby neměl čas si přiznat zklamání. Tajemství zahrady za zdi už nikdy nevyřeší, zůstane pro něj záhadou navěky...

Proč tak spěchal? Proč se aspoň jednou neohlédl? Kdyby to udělal – klidně jen na okamžik – uviděl by, jak se přes vršek zdi přehoupaly nové větvičky té podivné zahradní stromové obludy. Úpěnlivě ho hledaly. Chtěly mu předat vzkaz. Marty byl ale pryč, a vzkaz tak ztratil adresáta. Stáhly se proto zase zpátky do Zahrady na druhou stranu zdi. Když nemohly svůj úkol splnit teď, najdou jiný způsob.

Existují totiž vzkazy, které nejde nevyřídit – a takové vzkazy se ke svému adresátovi dostanou. Legendy někdy, výjimečně, bývají pravdivé, a když nastane jejich čas, nikdo se jim nemůže stavět do cesty.

Vzkaz pro Martyho byl z těch, které budou vyřízeny za každou, i za tu nejvyšší cenu.

CHLAPEC S TETOVÁNÍM

Marty se ve skutečnosti jmenoval Martin, právě dokončil sedmou třídu a donedávna byl šampionem v motokárách. To už neplatilo. Skončil se závoděním, tak jako několik let předtím sekl s judem a ještě předtím s plaváním. Zkrátka tak jako se všemi sporty, do kterých ho táta natlačil.

Martyho táta razil heslo, že sport je základ. Jako celoživotní sportovec a bývalý reprezentant v atletice považoval sportování za něco, bez čeho člověk nemůže být doopravdy šťastný. Marty naopak považoval sport za neskutečnou nudu. Judo i plavání upřímně nenáviděl. Ne že by se mu v nich nedařilo, ale ani v nich nijak nevynikal, proto se tam vždycky udržel maximálně rok.

Pak ho táta nasměroval na motokáry a Marty už byl připravený nenávidět i tohle. Ale najednou zjistil, že závodění mu jde. A že je v tom velmi dobrý. A že ho to baví. Loni, ve své druhé sezóně, to dotáhl na vicemistra krajské série. Letošní sezónu měl skvěle rozjetou, v sedmi závodech z devíti se mu podařilo dostat na bednu a dvakrát dokonce vyhrál. V celkovém bodování si udržoval průběžně druhé až třetí místo.

Ale pak přišla ta havárie. Tragédie, po které Marty ztratil svého nejlepšího kamaráda Berta, který závodil s ním.

Jejich motokáry se srazily. Martyho motokára přeletěla ochranný pás pneumatik a převrátila se na betonovou plochu za nimi. Marty dopadl přímo na beton a motokára na něj. Takové havárie končívají špatně.

Naproti tomu Bert se jen několikrát otřel o svodidla a zůstal i s motokárou na trati. Bohužel při těch nárazech do svodidel to trhlo víc, než mohla Bertova páteř vydržet, a něco v ní ruplo. Bert skončil od pasu dolů ochrnutý, Martymu se nestalo vůbec nic.

Tím pro Martyho motokáry ztratily smysl. Přišlo mu uhozené honit se na dráze a hrát si na formuli 1, když se může mladému klukovi stát něco takového. Pořád měl před očima Bertovu elektrickou nemocniční postel, ve které leží, dívá se na Martyho a mlčí. Bertovo mlčení bylo nejhorší. Marty věděl, co mu tím mlčením říká. Oba věděli, že v té posteli měl ležet on.

A také si tím mlčením jasně řekli, že jejich kamarádství je pryč. To Martyho mrzelo nejvíc.

Všechno by se dalo nějak skousnout, kdyby Marty věděl, že tu havárii nezpůsobil. Kdyby měl jistotu. Jenže neměl. Nikdo neměl úplně jasno. Poblíž jejich střetu zrovna žádní diváci nepřihlíželi, srážku nezachytily žádné kamery a ani Marty s Bertem nedokázali říct, kdo z nich udělal chybu. Jestli vůbec někdo. Marty si žádné chyby nebyl vědom a Bert si na samotnou havárii nepamatoval. Ani Marty by nedal ruku do ohně za to, že si všechno pamatuje.

Nejvíc ho totiž mátl ten slon. Poslední Martyho vzpomínka těsně předtím, než vyletěl z dráhy, byla na velkého slona, který se objevil vedle trati. Vypadal jako z nějaké orientální kresby. Po celém těle měl namalované různé krajky, na hlavě mu seděla krásná sametová čepička a kly měl ozdobené zvonečky a řetízky.

Ano, Marty věděl, že tam ve skutečnosti žádný slon nemohl být. Co by tam taky dělal? Ale pamatoval si ho a v jeho vzpomínce byl tak živý, že úplně cítil jeho zvířecí pach. Marty sám sebe přesvědčil, že tenhle slon mohl úplně za všechno, že to neštěstí na ně na oba přivolal. Přesto o něm nikomu nevyprávěl, ani Bertovi. Zavřeli by ho do blázince, to je jasný.

V prvních dnech po nehodě byl Marty nešťastný. Ale hlavně naštvaný – na celý svět, a především na sebe. Cítil vinu, že je oba tolik bavilo jezdit v opravdových autech. Proč tomu propadli? Marty to přece mohl začít nenávidět stejně jako ostatní tátovy sporty! Ale nestalo se... Všichni ostatní kluci se spokojili s formulemi doma na počítači, jenom oni dva to museli mít naživo. A takhle to dopadlo! Jejich hloupost!

Bolestivých myšlenek plných zlosti se Marty nedokázal zbavit. Seděly mu za krkem a tížily ho jako... jako obrovský slon. Proto se pro něj ten slon stal symbolem všeho špatného. Často se mu o něm zdálo, často na něho myslel. Chtěl se ho zbavit.

Protože o něm nemohl s nikým mluvit, usmyslel si, že ho sundá z místa nad svou hlavou a dá ho někam, kde mu uvidí do očí, aby ho měl pod kontrolou. Rozhodl se, že si slona nechá vytetovat na levou ruku.

Nebylo lehké najít někoho, kdo by byl ochoten tetovat třináctiletého kluka. Ať přišel kamkoli, prvně se zeptali na věk a vzápětí ho vyprovodili ven ze salonu. Nakonec musel sebrat odvahu a dojít až do bývalé dělnické čtvrti u řeky, špinavé části města plné pochybných podniků, zašitých dílniček a zaneřádných dvorků. V malých krámcích šlo sehnat nejrůznější podivné věci a ještě podivnější služby. Teprve tam našel malý tetovací podnik ve stísněné staré garáži, v zadním traktu chátrajícího domu. Tady se mu vyplatilo, že konečně trochu zalhal, a využil toho, že vypadá na staršího kluka. Stejně ten svalnatý tatér musel tušit, kolik mu je. Ale asi na to kašlal. Obrázek mu vytvořil za půl hodiny a záleželo mu jen na tom, aby dostal svoje peníze.

Marty měl vytetovaného slona! Z noční můry se stala živoucí věc, skutečnost, obrázek na vnitřní straně levého bicepsu, kde si na něj Marty mohl kdykoli sáhnout a dohlédnout na něj. A pořád to bylo jeho tajemství – nechal si ho na rameni vytetovat dost vysoko, aby ho i v létě zakrýval rukáv trička, takže si ho zatím všimlo jen hodně málo lidí. Rodiče vůbec.

S tetováním se mu konečně ulevilo. Přestal přemýšlet nad tím, co bylo, a začal vyhlížet budoucnost. Dostal chuť něco zažít, proto ty toulky městem, které ho přivedly až ke kamenné zdi.

Rozběhlo se Martyho největší dobrodružství.

KAPITOLA V

ZA VYSVĚDČENÍ

„Tak se pojď pochlubit, studente,“ vítala Martyho máma, jenom vešel do bytu. Objevila se ve dveřích kuchyně, aby mu mávla na pozdrav. Měla na sobě ušpiněné tepláky a v ruce hadr. Vrcholil úklid bytu, ze kterého se právě měli vystěhovat. Šel za ní.

„Dej mi to sem,“ ukázala na jídelní stůl, „nemůžu na to sahat, mám mok-
rý ruce.“

Marty vyndal vysvědčení z papírové složky a položil ho před mámu.

„Tak jóóó, dobrý, zdá se, že jsi prošel...“ prohlásila, když vysvědčení rychle prostudovala. „Řekla bych, žes to mohl vykouzlit i bez těch trojek, ale víš co, já je měla taky. Tak co budu machrovat... Říšo!“ zavolala na tátu do dveří jeho pracovny. Když se objevil, i na něm bylo vidět, že intenzivně balí.

„Nazdar,“ pozdravil a naoko nenuceně se přitočil k vysvědčení.

„S tím se dá žít. Já *dobrý* říkat nebudu, protože na rozdíl od mámy já míval samý. Takže bys mohl trochu máknout – hlavně teď, když máš tolik volného času.“

Narážka na to, že Marty právě teď nesportuje. Bez podobných hlášek by to snad ani nebyl táta. Už chtěl odpovědět něco kousavého, naštěstí táta pokračoval:

„Ale abys neřekl, že tě jenom kritizuju, tak i za tohle vysvědčení si snad něco zasloužíš...“ A když táta viděl Martyho překvapený výraz, dodal už s opatrným úsměvem: „Sáhni si pro to támhle do pracovny, nechtělo se mi to balit.“

Marty vběhl za dveře pracovny a tam ležel – skejt!

SKEJT! Na svítivě žlutém základě měl namalované rozmanité postavičky, skřítky a pidimužky s pokřivenými nakaboněnými obličejíky, nafouklými tvářemi, rozchechtanými ksichtíky i zakaboněnými čely. Marty na ně nevěříčně hleděl, klouzal pohledem z jedné figurky na druhou. Všiml si, že na pozadí jsou kolem skřítků namalované kytky, stromy a keře, které ke skřítkům – a k Martymu – natahují ostré pařátky.

Úplně jako zahrada ze snu, zatrnulo v něm. Zamrkal a podíval se na ty pařátky pořádně. Ano, zahradu trochu připomínaly, ale víc připomínaly tenké úponky psího vína. Jo, obyčejné úponky.

Tenhle dárek se rodičům povedl! Martyho zalila obrovská radost.

Ucítil dloubnutí do žeber a současně hlas ségry: „Koukej, brácha, já mám taky skvělej skejt!“

Až teď si všiml, že je tady i Teza. Jeho dvojče. Chodila do stejné školy, jen do jiné třídy. V jedné třídě by se nesnesli. Teza totiž založila s dalšími dvěma kamarádkami holčičí partu, které se obávala celá škola, hrály si na hustý drsňačky z ghetta a zbytek školy jim to dost baštil. Kromě Martyho, tomu to vždycky přišlo jen k smíchu, takže se s nimi v jednom kuse dostával do slovních přestřelek. Být spolu v jedné třídě, asi by je všechny do týdne vyloučili.

Teza samozřejmě přinesla samý. Marty pro to neměl jiné slovo než „šprt“, ale ve skutečnosti Teza měla hlavu úplně na všechno, regulérní génius. Přesto její skejt nebyl ani zdaleka tak skvělý jako Martyho. Pokud to mohl střízlivým pohledem posoudit, nemůžete za krásný skejt považovat něco, co je celé růžové a má to na sobě skotačící koťátka s velkýma vykulenýma očima. I když si totiž Teza pěstovala pověst ranačky, ulítávala na děsivých holčičích blbostech, jako kdyby jí bylo pět. Například milovala růžovou.